

relsen af Anklageprincippet ved at tage nogle yderligere Skridt. En væsentlig Bestemmelse i saa Henseende er Forslagets § 130, hvorefter Afhøring af Sigtede sker ved Dommeren, medmindre denne bestemmer andet — nu staar der „tillader andet“ —, hvorhos det fastslaas, at den vigtige Afhøring af Vidner og Syns- og Skøns mænd sker ved Parterne, medmindre Dommeren undtagelsesvis bestemmer andet. I Overensstemmelse hermed fastsætter § 129, at Anklagemyndigheden altid skal være til Stede i Retsmøderne under Forundersøgelsen, „som Regel ved Politimesteren eller dennes faste Fuldmægtig.“

Idet jeg i øvrigt om hele dette Principspørgsmaal kan henvise til de Bemærkninger, der er gjort til § 115, skal jeg dog endnu tilføje to Ting. Den første er, at adskillige Politimestre sikkert vil jamre over denne Bestemmelse under Henvisning til, at de i Forvejen har saa meget Kontorarbejde, Regnskabsførelse o. s. v.; o. s. v. Men hertil er, forekommer det mig, at sige, at selv om dette er rigtigt, maa Politimesteren dog først og fremmest betragtes som Anklagemyndighed, og han bør derfor ogsaa i størst mulig Udstrækning fungere som saadan. Det andet er, at heller ikke de foreslaaede Regler sikrer, at den reaktionære eller stædige Dommer, der er indtaget i det gamle System, vil bøje sig for disse Forslag om en mere tilbagetrukken Stilling for Dommeren, og det kan maaske til en vis Grad være rigtigt, men dels aabner altsaa disse Regler i langt højere Grad end de hidtidige Adgang for den moderne Dommer til at følge Retsplejelovens Aand, dels vil de i alt Fald medføre, at det bliver langt vanskeligere for de mere forbenede at stritte imod Udviklingen, om end Forholdet naturligvis praktisk taget altid vil være det, at Domstolenes forfatningsmæssige Stilling er en saadan, at man egentlig staar ret blottet for Retsmidler, hvis de ikke nøje vil bøje sig for Lovens Aand; men jeg haaber, at disse Bestemmelser vil hjælpe stærkt hertil.

Endelig det femte Hovedpunkt i Udvalgets Betænkning vedrører Spørgsmaalet om Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest. Reglerne herom bliver simplificeret, idet der kun bliver to Instanser med Valg mellem Underret og Landsret i første Instans, og der bliver kun Tale om Nævninger, naar selve Straffesagen har været for Nævninger. Paa dette Punkt har man i øvrigt fulgt Højesteret, som det fremgaar af den anden Gruppe af Bemærkningerne til § 103 m. fl. Endnu bør man i denne Forbindelse lige nævne, at § 132 aabner Adgang

til en forligsmæssig Afgørelse af disse Sager om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel for at spare unødvendige Udgifter til et muligvis overflødigt Sagsanlæg.

Men foruden disse 5 Hovedpunkter i Strafferetprocesudvalgets Betænkning og de forskellige Regler vedrørende Domstolenes Organisation, som jeg nu har udviklet, indeholder dette Forslag en Række andre til Dels nye Punkter. Som mindre vigtige skal jeg nævne §§ 36 og 39 om Stævningers Forkyndelse ved Postvæsenet. Ved den første Gennemlæsning af disse Bestemmelser tror jeg ikke, man tør gaa til at bruge Postvæsenet, men efterhaanden som man lærer, hvad der staar i Paragrafferne, nærer jeg ingen Frygt. Dernæst skal jeg nævne § 76 om Ophævelse af Regelen om, at Politimesteren i Købstæderne kan foretage Udlæg og Udpantning, hvilket tilsigter en Lettelse for Politimestrene, som gennemgaaende er mere bebyrdede end Dommerne, og som altsaa, hvad jeg før omtalte, vil faa mere personligt Arbejde ved Anklageprincippets videre Gennemførelse. Endvidere kan jeg nævne § 85, hvorefter Tvist om Auktionsprovenuet's Fordeling flyttes fra Domstolen tilbage til Fogeden.

Vigtigere er derimod forskellige Ændringer i de almindelige Procesregler. I saa Henseende skal jeg først henlede Opmærksomheden paa Reglerne om Sagførernes Virksomhed og Sagførerraadet i §§ 31—35, der kort gaar ud paa, at en Sagfører kan suspenderes, naar han blot er sigtet for en i den offentlige Mening vanærende Handling, men at Myndigheden hertil ikke henlægges til Sagførerraadet, men til Undersøgelssdommerne, at en sindssyg Sagfører ved Dom kan frakendes Ret til at udøve Sagførervirksomhed, at der kræves visse Garantier ved en senere Genoptagelse af Sagførervirksomhed efter foregaaende Deponering eller lignende, og at Sagførerraadets Myndighed udvides overfor en Sagfører, der i Forretningsforhold har udvist en Adfærd, der maa siges at diskvalificere ham som uværdig. Disse og enkelte andre Skærpselser tror jeg vil glæde den almindelige Befolkning i hvert Fald i højere Grad end enkelte Sagførere, men Reglerne turde i det hele være forsvarlige under Hensyn til den ansvarsfulde Gerning, disse Medborgere i det hele har.

Som en anden vigtig Ændring i de almindelige Procesregler skal jeg anføre §§ 37 og 39, første Stykke, der i Overensstemmelse med de fornylig ad administrativ Vej gennemførte humane Regler om Straffeattester gaar ud paa, at et Vidne kun skal kunne udspørges om, hvorvidt det i de sidste 5 Aar